

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 lutego 2019 r.,

sprawy **M. C.**

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 10 maja 2018 r., sygn. akt IX Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 3 listopada 2017 r., sygn. akt III K [...],

p o s t a n o w i ł:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. wyrokiem z dnia 3 listopada 2017 r., sygn. akt III K [...], uznał M. C. za winnego tego, że w dniu 2 lutego 2017 r. w W. przy ul. B. [...] działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi w znacznej ilości zaliczanej do grupy I – N w postaci kokainy o łącznej ilości 898,65 grama, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie art. 56 ust. 3 u.p.n. wymierzył

oskarżonemu karę 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 250 stawek dziennych grzywny po 100 zł za stawkę, na podstawie art. 70 ust. 4 u.p.n. orzekł nawiązkę w kwocie 7000 zł, na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści majątkowej w kwocie 162.000 zł, zaliczył na poczet kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania i obciążył oskarżonego ustalonymi kosztami postępowania.

Wyrokiem z dnia 10 maja 2018 r., sygn. akt IX Ka [...], Sąd Okręgowy w W. po rozpoznaniu m. in. apelacji obrońcy oskarżonego, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W kasacji obrońca skazanego zarzucił:

- „1. rażąco obrazę prawa procesowego, mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. przepisu art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegającą na nienależytym i nierzetelnym rozważeniu zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy M. C., a dotyczących bezpośrednio obrazy art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. i odnoszących się do dokonania dowolnej, a nie swobodnej oceny poszczególnych dowodów, a w konsekwencji oceny prowadzącej do niepełnej realizacji zasady prawy materialnej, niezbadania wszystkich okoliczności sprawy oraz dokonania błędnych ustaleń faktycznych, czego konsekwencją było dokonanie niepełnej i nieprawidłowej kontroli odwoławczej wyroku Sądu I instancji;
2. rażąco obrazę prawa procesowego, mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. przepisu art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k., polegającą na jego nieprawidłowym zastosowaniu i nieuwzględnieniu wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z korespondencji handlowej prowadzonej między oskarżonym, a spółką S. oraz o zwrócenie się z wnioskiem do w/w spółki o udzielenie informacji na temat możliwości składania w imieniu tej spółki ofert sprzedaży soków przez oskarżonego oraz o ustalenie danych osób, z którymi oskarżony współpracował, uznając, iż ta okoliczność współpracy między oskarżonym i spółką jest zgodna z twierdzeniami oskarżonego i dołączonym wydrukiem korespondencji, a nadto, że dowody te są nieprzydatne do stwierdzenia okoliczności popełnienia czynu, oraz, iż wnioski w sposób oczywisty zmierzają do przedłużenia postępowania, w sytuacji, w której strona

dostatecznie uzasadniła powód składania wniosków dowodowych na danym etapie postępowania, a zatem dowodów nie sposób uznać za spóźnionych czy zmierzających wyłącznie do przedłużenia postępowania, okoliczności, mające być wykazane w/w wnioskami dotyczą najistotniejszej materii w sprawie, czyli sprawstwa oskarżonego, a także wobec konieczności ustalenia wszystkich okoliczności sprawy, które wbrew stanowisku Sądu pozostały nierozstrzygnięte oraz niezbędne do stwierdzenia wszystkich okoliczności zdarzenia;

3. rażąco obrazę prawa procesowego, mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. przepisu art. 6 k.p.k. w zw. z art. 453 § 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k., poprzez naruszenie prawa oskarżonego do obrony, przejawiające się w niezasadnej odmowie przyjęcia od oskarżonego ustnych wyjaśnień na rozprawie apelacyjnej, w sytuacji, w której przepisy zarówno k.p.k., jak i Konstytucji RP oraz zobowiązań prawnomiędzynarodowych nakazują zagwarantować każdemu, przeciwko któremu prowadzone jest postępowanie karne, prawa do obrony we wszystkich ich stadiach, również na etapie postępowania odwoławczego, w tym do składania wyjaśnień i oświadczeń;
4. rażąco obrazę prawa procesowego, mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia i stanowiącą rezultat powyższych uchybień, tj. przepisu 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., poprzez ich niezastosowanie i zaniechanie przez Sąd Okręgowy wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, którego wynik powinien doprowadzić sąd odwoławczy do uznania, iż w niniejszej sprawie powstały nierozstrzygnięte wszystkie istotne okoliczności sprawy”.

W konkluzji kasacji zastał zawarty wniosek o uchylenie wyroku Sądu odwoławczego w części dotyczącej M. C. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej upoważniało do skróconego odniesienia się do jej zarzutów (argument z art. 535 § 3 *in princ.* k.p.k.).

Ad zarzutu z pkt 2) oskarżony na rozprawie głównej wyjaśnił m. in., że w ramach współpracy ze spółką S., był uprawniony do składania ofert handlowych w jej imieniu (k. 940). Sąd I instancji uznał tę okoliczność za udowodnioną (s. 4 uzasadnienia). Analogiczne stanowisko zajął Sąd odwoławczy (k. 1642 – protokół rozprawy apelacyjnej). Zbędna więc była żądana przez obrońcę dokumentacja i odbieranie uzupełniających wyjaśnień od oskarżonego na tę okoliczność oraz fakty z nią związane. Zaniechanie składania wniosków dowodowych przed Sądem Rejonowym co do współpracy oskarżonego ze spółką S., motywowane przez obrońcę taktyką procesową, nie mogło być argumentem za dopuszczeniem dowodów dopiero w postępowaniu odwoławczym, a to wobec znanej adwokatowi prekluzji dowodowej określonej w art. 427 § 3 k.p.k. Przepis ten służy m. in. postawieniu tamy zabiegom zmierzającym - jak w tej sprawie – w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania. Wreszcie, jak słusznie zauważył również Sąd odwoławczy, wnioskowane dowody byłyby nieprzydatne dla wykluczenia sprawstwa oskarżonego. Nie doszło zatem do naruszenia przez ten Sąd dyspozycji art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k. Niezależnie od powyższego, Sąd Okręgowy odniósł się do kwestii współpracy oskarżonego ze spółką S., jako elementu linii obrony oskarżonego (s. 18 uzasadnienia).

Ad zarzutu z pkt 3) jak wspomniano wyżej, uzupełniające wyjaśnienia oskarżonego miały dotyczyć tej współpracy i jej materializacji w dniu zdarzenia (wniosek obrońcy – k. 1641). Ale do wyjaśnień, jak do każdego innego dowodu, odnoszą się reguły określone w art. 170 k.p.k. Prawo do obrony oskarżonego nie wyłącza tych reguł, więc już z tego powodu zarzut jest chybiony. Bezzasadny jest on także dlatego, że przy pomocy dowodu z wyjaśnień oskarżonego nie można omijać ograniczenia co do czasu składania wniosków dowodowych, wynikającego z dyspozycji art. 427 § 3 k.p.k., o czym również była mowa wyżej. Dodać tu tylko można trafną konstatację Sądu odwoławczego o dostępie żony oskarżonego do jego telefonu (k. 1634). Na rozprawie apelacyjnej ani w kasacji obrońca nie wskazał nowych faktów, na jakie miałby skazany złożyć wyjaśnienia, a których to faktów nie mógł powołać on ani jego obrońca przed sądem pierwszej instancji. Podnoszenie więc obecnie zarzutu naruszenia przez Sąd odwoławczy prawa do obrony oskarżonego

jest próbą instrumentalnego wykorzystania tego prawa nie do obrony oskarżonego, ale tylko do zbędnego przedłużenia postępowania.

Ad zarzutu z pkt 1 i 4) wnikliwa lektura uzasadnienia Sądu Okręgowego prowadzi do wniosku, że wywiązał się z obowiązków nałożonych przez art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k., i to w sposób należyty, a więc rzetelny. Odmienne ocena została sformułowana w oderwaniu od motywów Sądu odwoławczego. Jeżeli do tego dodać, że i Sąd I instancji dobrze wykonał zadanie wynikające z dyspozycji art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., a mimo to Sąd Okręgowy w ramach powinności określonej w art. 457 § 3 k.p.k. uznał za celowe jeszcze raz poddać weryfikacji wszystkie istotne dowody, to wywody kasacji prezentujące ich odmienną ocenę, są tylko polemiką mającą na celu poczynienie przez Sąd kasacyjny ustaleń opartych na wyjaśnieniach oskarżonego. To niemożliwe nie tylko dlatego, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym, bo rolą Sądu Najwyższego nie jest dublowanie kontroli apelacyjnej i wchodzenie w zakres uprawnień sądu odwoławczego, ale również z tego powodu, że zarzuty kasacji z pkt 1 i 4 okazały się całkowicie chybione.

Dlatego oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną.